

дадения талантъ отъ господаря си. Такова е положението на пияницата, който всѣки день отлага решението си да не пие и все продължава да пие. Той става сутринъ съ строго решение въ себе си, че отъ днесъ нѣма вече да пие. По едно време излѣзе изъ града и, като види нѣкоя кръчма, отбие се за малко, да изпие само една чашка винце. Щомъ изпие една чашка, пожелава да изпие втора, трета, четвърта и се връща дома си съвършено пиянъ. Като изтрезнѣе, съжालява, че е пилъ, и пакъ взима решение да не пие. Щомъ е взелъ такова решение, той трѣбва да тури чаша чиста вода предъ себе си и да си каже: Отъ днесъ нататкъ преставамъ да пия вино. Следъ това да вдигне чашата съ студена вода и да не търси никакво вино, да не се отбива въ кръчмитѣ. Обещае ли това въ себе си, той трѣбва абсолютно да го изпълни. Никакво отлагане на обещанията!

Като изнасямъ този примѣръ, азъ нѣмамъ предъ видъ нѣкого, но говоря, изобщо, за човѣшкитѣ прояви. Човѣшкото се проявява по единъ и сжщъ начинъ, но въ различни форми. Срѣщате двама приятели. По едно време тѣ се скарватъ помежду си. Единиятъ каже една обидна дума на другия. Вториятъ му каже нѣколко. Първиятъ си казва: Съжالياвамъ, че казахъ тази обидна дума на приятеля си. Искамъ да се примиря съ него, но преди да се примиря, ще му кажа още нѣщичко, че да ме разбере. Той отива при приятеля си, каже му